

Sitä lehteä en unohda koskaan

© Kamala Chandrakant - Ram Waerkar

P. A. Manninen

Intialaiset sarjakuvat eivät varsin usein harhauđu suomalaisiin divareihin. IT-buumi ei sitten kaiketi houkutellutkaan ihan hirveästi intialaisia tänne?

Suurin intialainen sarjakuvakustantaja on ollut India Book House Educational Trust, jonka Amar Chitra Katha -sarja on myynyt miljoonia kappaleita satoja nimikkeitä. Lehdet perustuvat joko uskonnollisiin kirjoituksiin tai paikallisiin kansantarinoihin. Sisältönä voi olla kaikkea demonian kanssa taistelemisesta oikeamielisen hallitsijan tuomioihin kiistajutuissa.

Tamperelaisesta divarista pikkurahalla löytynyt Raman of Tenali -lehti (vuodelta 1978) eroaa edukseen tylsemmistä intialaisista kronikoista kertoessaan maalaispojasta, joka petkuttaa itsensä sekä Kali-jumalattaren suosioon että kuninkaan hovinarriksi. Petkuttaja-tarinat ovat osa yleismaailmallista kansanperinnettä ja sen vuoksi kertomusten rakenne ei heti vieraannuta linsimaistakaan lukijaa. Intialaisen kastilaitoksen perusteiden kimppeihin käyvä episodi, jossa perusteellisesti nöyryytetään ylhäistä oppinutta, muistuttaa idealtaan jopa Warner Bros -animaatioita.

Lehden käsikirjoituksesta vastaa Kamala Chandrakant ja taidepuolen (aina maalattua kannta myöten) on hoitanut Ram Waerkar. Intialaisten sarjakuvien piirrosasua on sanottu "naivistiseksi ja amerikkalaisia sanomalehtistriippejä karkeasti matsiviksi". Tuo arvio on esitetty Brendan McCarthyn ja Peter Milliganin

Rogan Gosh -albumin esipuheessa. Intialaiseen kulttuuriin myötämieelisesti suhtautuvan McCarthyn kirjoittama esipuhe kehuu muilta osin Amar Chitra Katha -sarjakuvia, joten hänen mielipiteellään on oletettavasti ihan vankat perustelut.

Mutta jos intialaiset päättäjät yleensä ovat ottaneet vaikutteensa esim. Mustanaamiosta, niin Ram Waerkar on selväsikin pohjannut tyyliinsä DC-yhtiön supersankarisarjakuvien 1960-luvun alusta. Salman Rushdien viittaus Teräsmies-lehtien suosioon Intiassa romaanissa Keskiyön lapset ei siis ilmeisesti ole ollut ihan lioittelua. Vaikka ihmishahmot Raman of Tenali -lehdessä

ovatkin jonkiverran karrikoituja, on sekä taustapiirrosten tyyliässä että ruutuerien sommittelussa nähtävissä aivan selviä DC-tyylielementtejä.

Taustat on piirretty nopeasti, mutta jäntevästi. Varsinkin puunrunkojen kaunis kuviointi ansaitsee täydet tyyli pisteet. DC:n vanhaan tyyliin kuului kuvata kummallisetkin hahmot käyttämällä aivan normaaleja kuvakulmia ja piirrostylejä, jolloin hahmot muuttuivat uskottavasti osaksi sarjakuvan kuvaamaa todellisuutta ja kaikenmäköisten pöytäpäiden tunkeminen tarinaan mukaan saattoi tuntua melkein pä uskottavalta juonenkuljetukselta.

Raman of Tenalissa kohtaaminen Kalin kanssa on toteutettu DC-mallin - suoraan sivulta katsoen, ainoana "erikoistehosteena" jonkinlainen dimensioportti jumalattaren ympärillä. Se seikka, että Kalilla sattuu olemaan tuhat päää saadaan kuvattua jättämällä useimmat päät dimensioportin reunojen taakse.

Myöntää täytyy, että ihan jo seitsemän näkyvillä olevan pään ottamat tismalleen samat ilmeet ovat kohtuullisen surrealistinen näky.

Tämä lehti avaa eteenme vaihtoehtoisen todellisuuden, jossa supersankarisarjakuvan keinot kantavat omituisia uskonnollista sanomaa mukanaan. Tästä syntyy filosofinen kysymys: Ovatko supersankarisarjakuvat jo alkuaankin uskonnollista kirjallisuutta, mutta meillä on vain ehdollistettu olemaan huomattamatta näitä salasanomia? Mitä Teräsmies teki kuoltuaan? Nousi ylös... ■

© Kamala Chandrakant - Ram Waerkar

